

четирдесетъ - петъ крачки раздалечъ голѣмъ ненаселенъ конакъ турски съ двѣ крила и съ средината си, която се попотеглила на вѣтрѣ, до-като крилата се издаваха напредъ. Азъ много пѣти вечеръ, когато се смъркнуваше, гледахъ занесенъ въ фантастичниятъ ликъ на пустиятъ конакъ, който, подобенъ на заспалъ гигантъ, трептѣше на простиятъ въздухъ, — и сцени, каквито ми бѣха представили Арайджи и Борковски, никнѣха една-подиръ-друга въ душата ми. — „Какви ли чудесни тайни криятъ въ себе си и тѣзи стари дървени стѣни!“ си мѣрвѣхъ азъ по нѣкога.

Не се мина нити петнадесетъ дена, и азъ съгледахъ, че прозорцитѣ на турскиятъ конакъ се китятъ съ завѣси, както и различни лица мъжки или женски, които надничаха тукъ-тамъ по прозорцитѣ. И тѣй конакътъ получи гости и се отърва отъ пустотата си.

Едно съвѣтъмъ природно любопитство въ обстоятелствата, въ които се намирахъ, както и едно неизвѣстно предугаждане, напараха ме да гледамъ на конакътъ и да разпозная жителитѣ му. Тѣй, заранъ на прозорецѣтъ, отъ дѣсното крило на третиятъ катъ, гдѣто нѣмаше кафези, виждахъ единъ господинъ съ дълга чѣрна брада, който пушѣше, пиеше кафе и плюеше прѣзь прозорецѣтъ. Азъ отсѣкохъ, че той ще да е господарьтъ на къщата. Срѣщу него до другиятъ, срѣдниятъ прозорецъ, сѣдеше тогава една жена съ бледно, хубаво лице и за нея отсѣкохъ че ще да е ханжмата му. Често пѣти зараньта виждахъ при това и едно момиче, че сѣдеше мѣжду тѣхъ и ласкаеше на бащата, като му цѣлуваше съ дебела брада обраслото лице. Ехъ, мислѣхъ азъ, туй ще е дъщеря имъ.

При-земи, подъ лѣвото крило, бѣше готвачницата, и тамъ се собираха и гълчѣха робинитѣ. Тѣ скоро съпикасаха чудниятъ затворникъ, който по цѣлъ день гологлавъ стоеше предъ тъмничниятъ прозорецъ и на